NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOED
prednesené 22. júna 2006 [1]

I — Úvod

1. Rozsudkom z 26. apríla 2005 v spojených veciach Jose Maria Sison/Rada (T-110/03, T-150/03 a T-405/03) [2] Súd prvého stupňa zamietol odvolateľovu žalobu o neplatnosť troch rozhodnutí Rady odmietajúcich mu prístup k dokumentom, z ktorých vychádzalo rozhodnutie Rady zaradiť ho na zoznam osôb podliehajúcich určitým obmedzujúcim opatreniam s cieľom boja proti terorizmu, ako ich upravuje článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 [3]. Touto žalobou odvolateľ navrhuje zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa.

2. Súbežne s touto žalobou podnietil odvolateľ konanie podľa článku 230 ES o čiastočnú neplatnosť rozhodnutia Rady 2002/974, na základe ktorého bolo jeho meno ponechané na zozname osôb, ktorých aktíva majú byť zmrazené v súlade s nariadením č. 2580/2001. V týchto konaniach tiež navrhuje určenie neplatnosti nariadenia č. 2580/2001 podľa článku 241 ES a domáha sa náhrady škody na základe článkov 235 ES a 288 ES. Táto vec bola zapísaná do registra pod číslom T-47/03 a v súčasnosti je prejednávaná Súdom prvého stupňa. [4]

II — Uplatniteľné ustanovenia

3. Článok 2 ods. 1 a ods. 3 až ods. 6 nariadenia (ES) č. 1049/2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho par-

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Zb. s. II-1429.

3 — Nariadenie (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 295, s. 12; Mim. vyd. 18/001, s. 207).

4 — Ú. v. EÚ C 101, 2003, s. 41.

lamentu, Rady a Komisie [5] opisuje rozsah osobnej a vecnej pôsobnosti nariadenia takto:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

...

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má [ktoré má niektorá z inštitúcií k dispozícii — *neoficiálny preklad*], to znamená dokumenty, ktoré vypracoval [vypracovala — *neoficiálny preklad*] alebo dostal [dostala — *neoficiálny preklad*] a ktoré má v držbe.

4. Bez toho, aby boli dotknuté články 4 a 9, dokumenty sa sprístupnia verejnosti buď na základe písomnej žiadosti, alebo priamo v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra. Najmä dokumenty vypracované alebo obdržané v priebehu legislatívneho procesu sa sprístupnia priamo v súlade s článkom 12.

5 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

5. Na citlivé dokumenty, ako sú definované v článku 9 ods. 1, sa vzťahuje osobitné zaobchádzanie v súlade s týmto článkom.

6. Toto nariadenie platí bez toho, aby boli dotknuté práva na prístup verejnosti k dokumentom, ktoré tieto orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] držia a ktoré môžu vyplývať z dokumentov medzinárodného práva alebo z právnych predpisov orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*], ktoré ich uplatňujú."

4. Výnimky z práva na prístup k dokumentom inštitúcií Spoločenstva sú uvedené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Pre túto vec sú dôležité nasledovné odseky tohto ustanovenia:

„1. Orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

— verejnej bezpečnosti,

— ...

— medzinárodných vzťahov,

— ...

orgán obdržal [inštitúcia dostala — *neoficiálny preklad*], vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol [inštitúcia nerozhodla — *neoficiálny preklad*], bude odmietnutý v prípade, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu [inštitúcie — *neoficiálny preklad*], pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

2. Orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva,

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

3. Prístup k dokumentu, ktorý orgán vypracoval [inštitúcia vypracovala — *neoficiálny preklad*] pre vnútornú potrebu alebo ktorý

Prístup k dokumentu, ktorý obsahuje stanoviská pre vnútornú potrebu, ktoré sú súčasťou rokovaní a predbežných porád v dotknutom orgáne [dotknutej inštitúcii — *neoficiálny preklad*], bude odmietnutý aj po prijatí rozhodnutia, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu [inštitúcie — *neoficiálny preklad*], pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

5. Členský štát môže požiadať orgán [inštitúciu — *neoficiálny preklad*], aby nezverejnil [nezverejnila — *neoficiálny preklad*] dokument pochádzajúci z daného členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu.

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.

...“

5. Článok 9 nariadenia č. 1049/2001 obsahuje tieto ustanovenia o zaobchádzaní s citlivými dokumentmi:

„1. Citlivými dokumentmi sa rozumejú dokumenty pochádzajúce z orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] alebo z agentúr nimi založených, z členských štátov, tretích krajín alebo medzinárodných organizácií, ktoré sú v súlade s pravidlami príslušného orgánu klasifikované ako ‚TRÈS SECRET/TOP SECRET', ‚SECRET' alebo ‚CONFIDENTIEL' a ktoré chránia základné záujmy Európskej únie alebo jedného alebo viacerých jej členských štátov v oblasti, na ktorú sa vzťahuje článok 4 ods. 1 písm. a), predovšetkým verejnú bezpečnosť, obranu a vojenské veci.

...

3. Citlivé dokumenty sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu.

4. Orgán, ktorý [Inštitúcia, ktorá — *neoficiálny preklad*] sa rozhodne odmietnuť prístup k citlivému dokumentu, uvedie dôvody tohto svojho rozhodnutia takým spôsobom, ktorý nepoškodí záujmy chránené podľa článku 4.

...“

III — Skutkový stav

6. Skutkový stav v tejto veci bol zhrnutý Súdom prvého stupňa v bodoch 2 až 7 napadnutého rozsudku takto:

„2 Dňa 28. októbra 2002 Rada Európskej únie prijala rozhodnutie 2002/848/ES, ktoré vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ruší rozhodnutie 2002/460/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 295, s. 12). Toto rozhodnutie zahrnulo žalobcu do zoznamu osôb podliehajúcich zmrazeniu fondov a finančných aktív zavedeného týmto nariadením (ďalej len ‚napadnutý zoznam'). Tento zoznam bol aktualizovaný najmä rozhodnutím Rady 2002/974/ES z 12. decembra 2002 (Ú. v. ES L 337, s. 85) a rozhodnutím Rady 2003/480/ES z 27. júna 2003 (Ú. v. EÚ L 160, s. 81), ktoré zrušilo skoršie rozhodnutia a stanovilo nový zoznam. Meno žalobcu naďalej zostalo na tomto zozname.

3 Žalobca listom z 11. decembra 2002 požiadal podľa nariadenia č. 1049/2001 o prístup k dokumentom, ktoré viedli Radu k prijatiu rozhodnutia 2002/848 a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere.

Listom z 3. februára 2003 žalobca žiadal o prístup ku všetkým novým dokumentom, ktoré Radu viedli k prijatiu rozhodnutia 2002/974, podľa ktorého zotrvával na napadnutom zozname, a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere. Listom z 5. septembra 2003 žalobca požiadal konkrétne o prístup k zápisnici zo zasadania Výboru stálych zástupcov (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP týkajúcej sa rozhodnutia 2003/480, ako aj ku všetkým dokumentom predloženým Rade pred prijatím rozhodnutia 2003/480, na základe ktorých bol zahrnutý do napadnutého zoznamu a zotrvával na ňom.

4 Rada na každú z týchto žiadostí odpovedala odmietnutím prístupu, hoci aj čiastočného, opakovanými rozhodnutiami z 21. januára, 27. februára a 2. októbra 2003 (ďalej len ‚prvé rozhodnutie o odmietnutí', ‚druhé rozhodnutie o odmietnutí' a ‚tretie rozhodnutie o odmietnutí').

5 Pokiaľ ide o prvé a druhé rozhodnutie o odmietnutí, Rada uviedla, že informácie, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia o stanovení napadnutého zoznamu, sú uvedené v zápisniciach Coreper z 23. októbra 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) a zo 4. decembra 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) klasifikovaných ako ‚CONFIDENTIEL UE'.

6 Rada odmietla sprístupniť tieto zápisnice vzhľadom na článok 4 ods. 1 písm. a), prvú a tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001. Uviedla na strane jednej, že ‚sprístupnenie [týchto zápisníc], ako aj informácií, ktorými disponujú orgány členských štátov, ktoré bojujú proti terorizmu, by umožňovalo osobám, skupinám a subjektom, ktoré sú predmetom týchto informácií, poškodiť činnosti vykonávané týmito orgánmi a spôsobiť ťažkú ujmu verejnému záujmu z hľadiska verejnej bezpečnosti'. Na strane druhej, podľa Rady ‚sprístupnenie predmetných informácií by spôsobilo tiež ujmu ochrane verejného záujmu z hľadiska medzinárodných vzťahov, keďže činnosti vykonané v rámci boja proti terorizmu zahŕňajú rovnako aj orgány tretích štátov'. Rada odmietla čiastočný prístup k informáciám z dôvodu, že boli ‚v celom rozsahu kryté vyššie uvedenými výnimkami'. Rada okrem toho odmietla označiť štáty, ktoré poskytli relevantné informácie, s tým, že ‚orgány, od ktorých pochádzajú predmetné informácie, po porade podľa článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 namietali proti sprístupneniu požadovanej informácie'.

7 Pokiaľ ide o tretie rozhodnutie o odmietnutí, Rada na úvod uviedla, že žiadosť žalobcu sa týka toho istého dokumentu, ku ktorému mu bol

odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí. Rada potvrdila svoje prvé rozhodnutie a dodala, že prístup k zápisnici 13 441/02 sa musí rovnako odmietnuť z dôvodu výnimky týkajúcej sa súdneho konania (článok 4 ods. 2 druhá zarážka nariadenia č. 1049/2001). Rada následne uznala, že omylom spomenula ako relevantnú zápisnicu 11 311/03 týkajúcu sa rozhodnutia 2003/480. V tomto smere uviedla, že neobdržala inú informáciu alebo dokument odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia 2002/848 v rozsahu, v akom sa týka žalobcu."

IV — Návrhy odvolateľa

7. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa zamietol žaloby vo veciach T-110/03 a T-150/03 ako nedôvodné. Vo veci T-405/03 zamietol časť žaloby ako neprípustnú a zvyšok ako nedôvodnú.

8. Odvolateľ tvrdí, že Súdny dvor by mal z dole uvedených dôvodov:

— zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa (druhá komora) z 26. apríla 2005 v spojených veciach T-110/03, T-150/03 a T-405/03,

— zrušiť na základe článku 230 ES: (a) rozhodnutie Rady z 27. februára 2003 (06/c/01/03): odpoveď prijatá Radou 27. februára 2003 na žiadosť pána Jana Fermona zaslanú faxom 3. februára 2002 na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, oznámená právnemu zástupcovi odvolateľa 28. februára 2003; (b) rozhodnutie Rady z 21. januára 2003 (411c/01/02): odpoveď prijatá Radou 21. januára 2003 na žiadosť pána Jana Fermona zaslanú faxom 11. decembra 2002 na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, oznámená právnemu zástupcovi odvolateľa 23. januára 2003; a (c) rozhodnutie Rady z 2. októbra 2003 (36/c/02/03): odpoveď prijatá Radou 2. októbra 2003 na žiadosť pána Jana Fermona (2/03) o prístup k dokumentom zaslanú Rade telefaxom 5. septembra 2003 doručenú generálnemu sekretariátu Rady 8. septembra 2003 v súlade s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001,

— zaviazať Radu na náhradu trov konania.

9. Rada Súdnemu dvoru navrhuje, aby

— vyhlásil odvolanie za nedôvodné a

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov tohto konania.

V — Odvolacie dôvody

10. Odvolateľ predkladá päť odvolacích dôvodov, ktoré možno zhrnúť takto:

1. Súd prvého stupňa tým, že neoprávnene obmedzil rozsah svojho preskúmavania zákonnosti rozhodnutí Rady odmietajúcich prístup, porušil články 220 ES, 225 ES a 230 ES, všeobecné zásady práva Spoločenstva zakotvené v článkoch 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „EDĽP") a právo na obhajobu.

2. Výklad Súdu prvého stupňa o výnimkách z práva na (čiastočný) prístup k dokumentom v skutočnosti vedie k neobmedzenému oprávneniu voľnej úvahy Rady a k úplnému odopretiu práva na prístup k dokumentom, a teda porušuje článok 1 druhý odsek EÚ, článok 6 ods. 1 EÚ, článok 255 ES a článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001, rovnako ako aj články 220 ES, 225 ES a 230 ES.

3. Súd prvého stupňa tým, že prijal stručné a stereotypné zdôvodnenie Rady v prípade zamietnutia (čiastočného) prístupu k požadovaným dokumentom, porušil povinnosť odôvodnenia uvedenú v článku 253 ES.

4. Súd prvého stupňa tým, že zúžil rozsah žiadosti, porušil právo na prístup k dokumentom zaručené článkom 255 ES, prezumpciu neviny zaručenú článkom 6 ods. 2 EDĽP, právo na účinný prostriedok nápravy porušení práv zakotvené v EDĽP, zaručené článkom 13 EDĽP.

5. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil článok 4 ods. 5 a článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 tým, že konštatoval, že tieto ustanovenia odkazujú iba na „dokumenty" a že v dôsledku toho bola Rada oprávnená odmietnuť oznámiť totožnosť členských štátov, ktoré jej dokumenty zaslali, v prípadoch, keď s tým tieto štáty nesúhlasili.

VI — Posúdenie

A — *Úvodné poznámky*

11. Na úvod by som poznamenal, že v rozsahu, v akom odvolateľ navrhuje, aby

Súdny dvor zrušil rozhodnutia Rady odmietajúce prístup k požadovaným dokumentom, návrh musí byť v podobe, v akej je predložený, zamietnutý ako zjavne neprípustný vzhľadom na skutočnosť, že predmetom odvolania môže byť iba rozsudok Súdu prvého stupňa. [6]

12. Po druhé treba poznamenať, že keďže zdôvodnenie zamietnutia návrhov vo veciach T-150/03 a T-405/03 nie je napádané odvolateľovými odvolacími dôvodmi, toto odvolanie treba považovať za odvolanie týkajúce sa rozsudku Súdu prvého stupňa vo veci T-110/03 vzťahujúceho sa na prvé rozhodnutie odmietajúce prístup.

B — *Prvý odvolací dôvod: porušenie článkov 220 ES, 225 ES a 230 ES a práva na obhajobu, ako ju zaručujú články 6 a 13 EDĽP*

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa

13. Čo sa týka rozsahu preskúmavania zákonnosti rozhodnutí Rady odmietajúcich prístup na základe povinných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, Súd prvého stupňa konštatoval:

„46 Pokiaľ ide o rozsah kontroly zákonnosti rozhodnutí o odmietnutí Súdom prvého stupňa, je potrebné poznamenať, že v rozsudkoch Hautala/Rada, [7]... a Kuijer/Rada [8]..., Súd prvého stupňa priznal Rade širokú mieru úvahy v rámci rozhodovania o odmietnutí založeného čiastočne, ako v prejednávanej veci, na ochrane verejného záujmu v oblasti medzinárodných vzťahov. V rozsudku Kuijer/Rada, už citovanom v bode 44 vyššie, takáto miera úvahy bola inštitúcii priznaná, keď táto zakladala svoje zamietnutie prístupu na ochrane verejného záujmu vo všeobecnosti. V oblastiach týkajúcich sa povinných výnimiek prístupu verejnosti k dokumentom upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 tak disponujú inštitúcie širokou mierou voľnej úvahy.

47 Kontrola zákonnosti rozhodnutí inštitúcií o odmietnutí prístupu k dokumentom z dôvodu výnimiek týkajúcich sa verejného záujmu upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 vykonávaná Súdom prvého stupňa sa teda musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel

6 — Pozri okrem iného rozsudky z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 92, a z 2. októbra 2003, Ensidesa/Komisia, C-198/99 P, Zb. s. I-11111, bod 32.

7 — Rozsudok z 19. júla 1999, T-14/98, Zb. s. II-2489, bod 71.

8 — Rozsudok zo 7. februára 2002, T-211/00, Zb. s. II-485, bod 53.

a odôvodnenia, materiálnej presnosti skutočností, ako aj absencie zjavne nesprávneho posúdenia skutočností a zneužitia právomocí (pozri analogicky rozsudky Hautala/Rada, už citovaný v bode 44 vyššie, body 71 a 72, potvrdený v odvolacom konaní, a Kuijer/Rada, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 53).“

2. Odvolateľ

14. Podľa odvolateľa Súd prvého stupňa v citovaných bodoch mylne obmedzil rozsah svojej právomoci preskúmavať zákonnosť rozhodnutí Rady odmietajúcich prístup k požadovaným dokumentom tým, že konštatoval, že Rada požíva široké oprávnenie voľnej úvahy pri dovolávaní sa dôvodov vzťahujúcich sa na verejný záujem na základe článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, a tým, že z uvedeného konštatovania vyvodil, že jeho vlastná úloha sa obmedzuje na overenie dodržiavania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí. Tento výklad, ktorý predstavuje neobmedzené oprávnenie voľnej úvahy Rady pri uplatňovaní výnimky z dôvodov vzťahujúcich sa na verejný záujem, ide proti úmyslu zákonodarcu Spoločenstva, ktorý smeruje, v záujme zabezpečenia transparentnosti, k zavedeniu úplnej súdnej kontroly zákonnosti rozhodnutí odmietajúcich prístup. V tomto ohľade odkazuje na článok 67 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, [9] ktorý Súdu prvého stupňa umožňuje zohľadniť požadované dokumenty.

15. Odvolateľ poznamenáva, že jeho vec treba odlišovať od veci Hautala, [10] o ktorú sa ako o usmernenie opieral Súd prvého stupňa. Poukazuje na to, že na rozdiel od dokumentov, o ktoré išlo vo veci Hautala, dokumenty požadované v jeho veci patria do rozsahu pôsobnosti Zmluvy ES a nie do rozsahu pôsobnosti hlavy V Zmluvy o Európskej únii týkajúcej sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Navyše vo veci Hautala bol predmetný dokument vytvorený na vnútorné účely a nie na zverejnenie. Naopak, dokumenty, ku ktorým sa domáha prístupu, boli prijaté v kontexte zákonodarného procesu vedúceho k rozhodnutiu Rady a neobsahovali informácie, ktorých sprístupnením by sa riskovalo spôsobenie napätia s tretími štátmi. Napokon, jeho vec treba odlišovať od veci Hautala, keďže požadované dokumenty sa odvolateľa osobne týkajú. Tým, že v bode 52 napadnutého rozsudku vyslovil, že osobitný záujem, ktorý môže uplatňovať žiadateľ o prístup k dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú, nemôže byť pri uplatňovaní povinných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a)

9 — Tretí odsek tohto článku uvádza: „Ak bol dokument, ku ktorému bol prístup odmietnutý inštitúciou Spoločenstva, predložený Súdu prvého stupňa v konaní o zákonnosti tohto odmietnutia, ostatní účastníci konania s týmto dokumentom nebudú oboznámení.“

10 — Už citovaná v poznámke pod čiarou 7.

nariadenia č. 1049/2001 braný do úvahy, Súd prvého stupňa protirečí svojej judikatúre, podľa ktorej musí Rada vykonávať „ozajstné preskúmanie konkrétnych okolností prípadu“ [11].

16. Odvolateľ tvrdí, že obmedzením rozsahu svojho preskúmania Súd prvého stupňa porušil jeho právo na obhajobu, ako je zaručené článkom 6 EDĽP. Sťažuje sa tiež, že Súd prvého stupňa neodpovedal na jeho tvrdenia založené na článku 6 ods. 3 EDĽP, podľa ktorých má každý, kto je obvinený z trestného činu, právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu. V dôsledku toho mu Súd prvého stupňa odoprel účinnú súdnu ochranu v prípade týchto práv, ako sú zaručené článkom 13 EDĽP.

18. Súd prvého stupňa správne rozhodol, že nie je potrebné zohľadňovať osobitný záujem odvolateľa na požadovaných dokumentoch. Odmietnutie Rady bolo založené na článku 4 ods. 1 prvej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, pre ktoré sa nevyžaduje žiadne vyvažovanie záujmov. Ak by sprístupnenie dokumentu porušilo ochranu verejného záujmu, čo sa týka verejnej bezpečnosti a/alebo medzinárodných vzťahov, Rada je viazaná povinnosťou odmietnuť prístup bez toho, aby preskúmavala, či by žiadateľ mohol mať prevažujúci osobný záujem na dokumente. Ako odpoveď na odvolateľovo tvrdenie, že rozhodnutie odmietajúce prístup by malo byť založené na „ozajstn[om] preskúman[í] konkrétnych okolností prípadu“, ako to vyžaduje vec Hautala, [12] Rada uvádza, že to sa môže vzťahovať iba na objektívne okolnosti, ako je napríklad obsah dokumentu a riziko poškodenia chránených záujmov, ktoré by bolo spojené so sprístupnením dokumentov.

3. Žalovaná

17. Rada je názoru, že rozdiely medzi vecou Hautala a touto vecou, na ktoré poukazuje odvolateľ, sú bezvýznamné. Zastáva názor, že napadnutý rozsudok je úplne v súlade s rozsudkom Súdu prvého stupňa vo veci Hautala a že obmedzenia rozsahu súdneho preskúmania, ktoré z uvedenej veci vyplývajú, sú uplatniteľné na túto vec.

19. Rada odmieta odvolateľovo tvrdenie založené na článku 67 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Uvedené ustanovenie je čisto procesnej povahy a jeho cieľom je umožniť Súdu prvého stupňa preskúmať sporný dokument. Nemá nijaký význam pre rozsah preskúmavacej právomoci Súdu prvého stupňa.

11 — Pozri rozsudok Hautala, bode 67.

12 — Pozri predošlú poznámku pod čiarou.

4. Posúdenie

20. Prvá otázka nastolená prvým odvolacím dôvodom uvedeným odvolateľom sa týka rozsahu súdneho preskúmania rozhodnutí odmietajúcich prístup k dokumentom z dôvodu povinných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001. Je toto preskúmanie obmedzené spôsobom uvedeným Súdom prvého stupňa vo veci Hautala a následne napadnutým rozsudkom na overenie dodržiavania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí? Alebo by sa malo, ako to naznačuje odvolateľ, vzťahovať aj na posúdenie toho, či bol správne uplatnený dôvod verejného záujmu, t. j. či Rada správne tvrdila, že verejný záujem, na ktorý sa dovoláva by bol poškodený, ak by bol udelený prístup k požadovaným dokumentom?

21. Hoci proti rozsudku Súdu prvého stupňa vo veci Hautala bolo podané odvolanie, [13] Súdny dvor sa vo svojom rozsudku nezaoberal aspektom rozsahu súdneho preskúmavania odôvodnenia Rady opierajúceho sa o povinné výnimky pri odopretí prístupu k dokumentom. To možno vysvetliť skutočnosťou, že to bola Rada, ktorá zjavne nemala záujem otvárať tento bod, a nie pôvodný žiadateľ, ktorý bol odvolateľom. Túto otázku preto ešte Súdny dvor musí posúdiť.

22. Rozsah súdneho preskúmania rozhodnutí odmietajúcich prístup k dokumentom, ktorými disponuje jedna z inštitúcií EÚ, na základe výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 musí byť určený v závislosti od povahy záujmov, na ktoré sa tieto výnimky vzťahujú, a systému zavedeného nariadením ako celku.

23. Keďže neskôr uvedený aspekt je svojím charakterom všeobecnejší, treba sa ním zaoberať ako s prvým. Základnou zásadou zavedenou nariadením č. 1049/2001 je to, že by mal byť zaručený čo najširší možný prístup k dokumentom, ktorými disponujú inštitúcie. Táto zásada slúži dvojakému účelu, a to vytváraniu podmienok umožňujúcich občanom vykonávať svoje právo účasti na verejných veciach na jednej strane a zabezpečeniu toho, aby občania, ktorých záujmy boli nepriaznivo ovplyvnené rozhodnutiami prijatými inštitúciami, mohli brániť svoje záujmy na strane druhej. [14]

13 — Rozsudok zo 6. decembra 2001, Rada/Hautala, C-353/99 P, Zb. s. I-9565.

14 — Pozri odôvodnenie č. 2 preambuly nariadenia č. 1049/2001: „Otvorenosť umožňuje občanom tesnejšie sa zapájať do rozhodovacieho procesu a zaručuje, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi. Otvorenosť prispieva k posilneniu princípov demokracie a úcty k základným právam, ako to ustanovuje článok 6 Zmluvy o EÚ a Charta základných práv Európskej únie."

24. Keď preambula nariadenia uvádza, že jeho cieľom je *„čo najúčinnejšie* uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom“ [15] a že „v zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov prístupné verejnosti“, [16] je jasné, že nemôže existovať žiadne absolútne právo na prístup k dokumentom. Nariadenie č. 1049/2001 uznáva rozličné verejné a súkromné záujmy, ktoré vyžadujú osobitnú ochranu a ktorých sa preto inštitúcie môžu dovolávať, aby odmietli prístup k dokumentom. Tieto záujmy boli definované v článku 4 v rozličných kategóriách výnimiek z práva na prístup k dokumentom.

25. Všetky výnimky upravené článkom 4 ods. 1, 2 a 3 nariadenia č. 1049/2001 sú ako také formulované kogentne: inštitúcie *odmietnu* prístup k dokumentu, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana dotknutých záujmov. Na rozdiel od výnimiek v článku 4 ods. 1 však výnimky upravené v článku 4 ods. 2 a 3 povoľujú sprístupnenie dokumentov, ku ktorým sa požadoval prístup, ak je to odôvodnené prevažujúcim verejným záujmom.

26. Na účely tejto analýzy rozsahu súdneho preskúmania možno z tohto rozdielu medzi výnimkami obsiahnutými v článku 4 ods. 1 a výnimkami obsiahnutými v článku 4 ods. 2 a 3 vyvodiť dva závery.

27. Prvý je ten, že z výslovného znenia neskôr uvedených dvoch ustanovení je jasné, že pri posudzovaní toho, či by mal byť prístup k dokumentom zamietnutý, od inštitúcií vyžadujú, aby vyvážili osobitné záujmy, ktoré majú byť chránené odmietnutím sprístupnenia (napr. ochrana obchodných záujmov, súdneho konania alebo inštitúcií, rozhodovacieho procesu), so všeobecným, verejným záujmom na sprístupnení dotknutého dokumentu. V článku 4 ods. 1 nariadenia nebolo upravené žiadne také vyvažovanie záujmov. Naopak, je zrejmé, že uvedené vyvažovanie záujmov uskutočnil zákonodarca Spoločenstva a bolo zakotvené v nariadení samotnom: keďže samotné záujmy uvedené v tomto ustanovení sú považované za záujmy prevažujúcej dôležitosti, neexistuje žiaden iný záujem, ktorý by ich mohol prevážiť. Z toho vyplýva, že ak ide o jeden z týchto záujmov, výnimka sa uplatňuje automaticky.

28. Druhý záver, ktorý možno vyvodiť, je ten, že vzhľadom na skutočnosť, že záujmy chránené na základe výnimiek v článku 4 ods. 2 nariadenia môžu byť prevážené iba prevažujúcim verejným záujmom, osobný záujem, ktorý môže mať žiadateľ na získaní prístupu k dokumentu, nie je v uvedenom

15 — Odôvodnenie č. 4 preambuly nariadenia č. 1049/2001 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

16 — Odôvodnenie č. 11 preambuly nariadenia č. 1049/2001 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

kontexte relevantný. *Ipso facto* sa to musí uplatniť tiež v kontexte článku 4 ods. 1 nariadenia, ktorý neupravuje vyvažovanie záujmov.

29. To je prvý náznak toho, že rozsah súdneho preskúmania je v kontexte článku 4 ods. 1 obmedzenejší, ako je to v kontexte článku 4 ods. 2 nariadenia.

30. Čo sa týka povahy záujmov chránených výnimkami upravenými v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, najmä záujmov verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov, treba uznať, že toto sú záujmy, za ktoré Rada nesie primárnu politickú zodpovednosť, ako je to tiež zrejmé z článkov 11 až 28 EÚ. Rozhodnutie, či udeliť alebo neudeliť prístup k dokumentu, ktorý má význam pre tieto záujmy, nevyhnutne závisí od politických úvah a musí byť prijaté na základe informácií, ktoré sú dostupné iba príslušným politickým orgánom. Keďže efektívnosť politiky v tejto oblasti v mnohých prípadoch závisí od dodržiavania utajenia, predmetné inštitúcie Spoločenstva musia mať úplnú voľnosť pri určovaní toho, či by sprístupnením dokumentov mohol byť poškodený jeden zo záujmov uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a). Ak sa možno domnievať, že udelenie prístupu k dokumentu by v týchto ohľadoch poškodilo záujmy Európskej únie, inštitúcia je povinná prístup odmietnuť bez ohľadu na záujem, ktorý môže mať žiadateľ na získaní prístupu.

31. Keďže by prekračovalo povahu súdnej činnosti, keby súdy Spoločenstva nahrádzali posúdenie zodpovedných politických inštitúcií svojim vlastným úsudkom, vyplýva z toho, že súdne preskúmanie rozhodnutí odmietajúcich prístup z dôvodov uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 je v zásade obmedzené. Dospel by som teda k záveru, že Súd prvého stupňa správne konštatoval, že rozsah súdneho preskúmania týkajúceho sa rozhodnutí odmietajúcich prístup podľa článku 4 ods. 1 nariadenia musí byť obmedzený na overenie dodržiavania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí.

32. Dodal by som, že toto obmedzenie rozsahu súdneho preskúmania nepredstavuje, ako to tvrdí odvolateľ, neobmedzené oprávnenie voľnej úvahy inštitúcie opierajúcej sa o článok 4 ods. 1 písm. a) nariadenia pri odmietnutí prístupu k dokumentu. Keď sa preskúmanie sústreďuje na aspekty označené Súdom prvého stupňa, najmä na odôvodnenie uvedené na ospravedlnenie

odmietnutia prístupu, možno účinne overiť, či je opieranie sa o povinné výnimky zo strany dotknutej inštitúcie ozajstné a či uvedená inštitúcia bola oprávnená sa domnievať, že sprístupnenie dokumentu by predstavovalo ohrozenie verejného záujmu.

33. Nesúhlasím s tvrdením odvolateľa, že cieľom zákonodarcu Spoločenstva bolo zaviesť úplnú súdnu kontrolu v prípade rozhodnutí odmietajúcich prístup k dokumentom na základe nariadenia č. 1049/2001 a že to je zrejmé z článku 67 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Uvedené ustanovenie iba určuje, že ak bol dokument, ku ktorému bol prístup odmietnutý, predložený Súdu prvého stupňa v konaní o zákonnosti tohto odmietnutia, ostatní účastníci konania s týmto dokumentom nebudú oboznámení. Skutočnosť, že predmetný dokument bol predložený inštitúciou alebo ho vyžiadal Súd prvého stupňa podľa článku 65 svojho Rokovacieho poriadku, naozaj neoprávňuje Súd prvého stupňa nahrádzať posúdenie Rady svojím vlastným. Neumožňuje Súdu prvého stupňa overovať, či sa dotknutá inštitúcia dopustila zjavnej chyby, keď sa dovolávala výnimiek podľa článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia.

34. Keď sa odvolateľ usiluje odlíšiť svoju vec od veci Hautala z dôvodov uvedených v bode 15 vyššie, je diskutabilné, či sú tieto dôvody relevantné, alebo dokonca správne. Po prvé je zrejmé, že hoci sa rozhodnutie odmietajúce prístup vzťahovalo na dokumenty, z ktorých vychádzalo rozhodnutie prijaté na základe Zmluvy ES, ktorá je odlišná od hlavy V Zmluvy o Európskej únii, je zrejmé, že bolo úzko spojené so spoločnou pozíciou 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom [17]. Nech je to akokoľvek, nariadenie č. 1049/2001 sa uplatňuje rovnako na dokumenty vzťahujúce sa na spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku. Tvrdenie, že dotknutý dokument nebol vypracovaný na vnútorné použitie, je vzhľadom na jeho zjavný dôverný charakter neudržateľné. Rozhodnutia vykonávajúce článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 navyše nemožno považovať za akty legislatívnej povahy. Skutočnosť, že odvolateľ bol osobne dotknutý, je na rozdiel od situácie vo veci Hautala bezpredmetná vzhľadom na to, že ako bolo uvedené v bode 28 vyššie, osobný záujem nehrá žiadnu úlohu pri posudzovaní toho, či by mal byť k dokumentom udelený prístup. Zo skutočnosti, že osobný záujem odvolateľa zohľadnený nebol, preto nevyplýva, že nedošlo k ozajstnému preskúmaniu okolností vzťahujúcich sa na možné sprístupnenie požadovaného dokumentu.

35. Napokon odmietnutie udelenia prístupu k dokumentu, na ktorý sa vzťahuje jedna z povinných výnimiek článku 4 ods. 1 písm. a), nemožno samo osebe považovať

17 — Ú. v. ES L 344, 2001, s. 93.

za porušenie odvolateľovho práva na obhajobu. V tomto kontexte je dôležité to, že odvolateľ je primerane informovaný o dôvodoch jeho zaradenia na zoznam osôb, na ktoré sa vzťahujú obmedzujúce opatrenia uložené na základe nariadenia č. 2580/2001. To sa dá vykonať inými spôsobmi ako sprístupnením dokumentu, ktorý je Radou považovaný za dôverný. Túto vec však treba posúdiť v kontexte žaloby napádajúcej zákonnosť zaradenia a ponechania jeho mena na uvedenom zozname, ktorá je v súčasnosti prejednávaná pred Súdom prvého stupňa.

36. Preto dospievam k záveru, že prvý odvolací dôvod nemôže obstáť.

C — Druhý odvolací dôvod: porušenie práva na prístup k dokumentom vyplývajúce z príliš širokého výkladu výnimiek z uvedeného práva

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa

37. Čo sa týka otázky, či sa Rada dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď bola názoru, že sprístupnenie požadovaného dokumentu by mohlo poškodiť ochranu verejnej bezpečnosti a verejného záujmu v rámci medzinárodných vzťahov, Súd prvého stupňa rozhodol:

„77 V tomto smere je potrebné pripustiť, že efektívnosť boja proti terorizmu predpokladá, že informácie, ktorými disponujú verejné orgány týkajúce sa osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu, by mali byť zachovávané v tajnosti s cieľom uchrániť ich relevantnosť a umožniť efektívnu akciu. Oznámenie požadovaného dokumentu verejnosti by preto malo nevyhnutne škodlivý dopad na verejný záujem z hľadiska verejnej bezpečnosti. V tomto smere, rozlíšenie medzi strategickými informáciami a informáciami týkajúcimi sa žalobcu osobne uvedené žalobcom nemôže byť prípustné. V skutočnosti, každá osobná informácia má nevyhnutne určité strategické aspekty boja proti terorizmu, ako sú zdroje informácií, povaha týchto informácií, alebo miera dohľadu nad osobami podozrivými z terorizmu.

78 Rada teda nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď odmietla prístup k zápisnici 13 441/02 z dôvodov verejnej bezpečnosti.

79 Pokiaľ ide, v druhom rade, o ochranu verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov, je s ohľadom na rozhodnutie 2002/848 a nariadenie č. 2580/2001 zrejmé, že ich cieľ a konkrétne boj proti terorizmu spadá do rámca medzinárodnej akcie, ktorá

vzišla z rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie spojených národov 1373 (2001) z 28. septembra 2001. V rámci tejto globálnej akcie sú štáty vyzvané spolupracovať. Okolnosti tejto medzinárodnej spolupráce teda veľmi pravdepodobne, takmer určite, figurujú v požadovanom dokumente. V každom prípade žalobca nenapadol skutočnosť, že by tretie štáty boli zapojené do prijatia rozhodnutia 2002/848. Naopak, požadoval označenie týchto štátov. Z toho vyplýva, že požadovaný dokument skutočne patrí do oblasti výnimky týkajúcej sa medzinárodných vzťahov.

80 Táto medzinárodná spolupráca v oblasti terorizmu predpokladá vieru štátov v dôvernosť priznanú informáciám poskytnutým Rade. Vo vzťahu k povahe požadovaného dokumentu sa teda Rada mohla dôvodne domnievať, že zverejnenie tohto dokumentu môže poškodiť situáciu Európskej únie v medzinárodnej spolupráci v oblasti boja proti terorizmu.

81 V tomto smere sa musí tvrdenie žalobcu — podľa ktorého nemôže samotná skutočnosť, že tretie štáty sú zapojené do činností inštitúcií, ospravedlniť uplatnenie výnimky v prejednávanej veci — odmietnuť z dôvodov uvedených vyššie. Nakoniec, v rozpore s tým, čo predpokladá toto tvrdenie, spolupráca tretích štátov spadá do osobitne citlivého rámca, a to boja proti terorizmu, ktorý odôvodňuje, aby táto spolupráca zostala tajnou. Naviac rozhodnutie ako celok uvádza, že samotné predmetné štáty odmietli, aby Rada uviedla ich označenie.

82 Z toho vyplýva, že Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď prijala záver, že zverejnenie požadovaného dokumentu by mohlo poškodiť verejný záujem v oblasti medzinárodných vzťahov.“

2. Odvolateľ

38. Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil právo na prístup k dokumentom a článok 230 ES tým, že neprihliadal na zásadu, že výnimky z takého základného práva treba vykladať a uplatňovať doslovne. Súd prvého stupňa mal sám určiť uplatniteľnosť každej výnimky a nemal sa obmedziť na vyhlásenie, že Rada sa nedopustila žiadneho nesprávneho posúdenia. To sa uplatňuje najmä na odopretie čiastočného prístupu k požadovaným dokumentom zo strany Rady.

39. Čo sa týka výnimky z dôvodu verejnej bezpečnosti, analýza Súdu prvého stupňa v bodoch 77 a 78 napadnutého rozsudku, podľa ktorej akákoľvek informácia, ktorou disponujú verejné orgány, týkajúca sa osôb podozrivých z terorizmu by mala byť zachovávaná v tajnosti tak, aby sa neodhalili strategické informácie o boji proti terorizmu, by zbavila zásadu transparentnosti akéhokoľvek účinku v oblasti boja proti terorizmu, v dôsledku čoho by sa dokonca aj čiastočný prístup k dokumentom stal oficiálne nemožným.

40. Čo sa týka výnimky z dôvodu ochrany medzinárodných vzťahov, odôvodnenie Súdu prvého stupňa v bode 79 napadnutého rozsudku znamená to, že sa inštitúciám umožňuje systematicky odmietať prístup k dokumentom vtedy, keď sa týkajú tretích štátov na základe neurčitých a všeobecných kritérií. Tvrdenie, že spolupráca s tretími štátmi v tejto oblasti by mala zostať utajená, je zjavne nesprávne, keďže je všeobecne známe, že existuje.

41. Čo je však dôležitejšie, hoci body 80 a 81 napadnutého rozsudku zdôrazňujú skutočnosť, že štáty musia byť schopné spoľahnúť sa na dôvernosť zdieľaných informácií, zo spisu sa zdá, že informácie týkajúce sa odvolateľa poskytli iba členské štáty a nie tretie štáty. Súd prvého stupňa preto nesprávne vyložil pojem medzinárodných vzťahov, keďže ten sa nemôže vzťahovať na vzťahy medzi členskými štátmi, ale iba na vzťahy s tretími štátmi. Z tohto dôvodu Súd prvého stupňa neodôvodnil, prečo by odhalenie totožnosti členských štátov poskytujúcich informácie poškodilo medzinárodné vzťahy.

3. Žalovaná

42. Rada tvrdí, že Súd prvého stupňa sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď zistil, že Rada neprekročila rámec oprávnenia voľnej úvahy spojeného s jej politickou zodpovednosťou podľa hlavy V Zmluvy o Európskej únii, keď bola názoru, že na požadovaný dokument sa vzťahovala výnimka verejného záujmu a že teda nebolo možné priznať ani len čiastočný prístup k požadovaným dokumentom. Súd prvého stupňa nedospel k záveru, že by Rada mohla prísť k inému záveru.

43. Čo sa týka výnimky odôvodnenej ochranou medzinárodných vzťahov, Rada súhlasí s odvolateľom, že zistenia Súdu prvého stupňa v bodoch 80 a 81 napadnutého rozsudku sa zdajú byť založené na mylnom predpoklade, že požadovaný dokument obsahoval informácie predložené Rade tretími štátmi. Zo spisu je zrejmé, že dotknuté dokumenty boli predložené členskými

štátmi, pričom to boli tieto členské štáty, ktorých totožnosť Rada na ich žiadosť odmietla oznámiť. Napriek tomuto nedorozumeniu Rada tvrdí, že posúdenie toho, o čo išlo v oblasti medzinárodnej spolupráce v boji proti terorizmu zo strany Súdu prvého stupňa, je správne. Vysoká citlivosť tejto záležitosti odôvodňuje prijatie osobitne opatrného prístupu k ochrane informácií, ktorých sprístupnenie by umožnilo vyvodzovať závery o organizačnej štruktúry a efektívnosti spolupráce medzi Európskou úniou a tretími štátmi v tejto oblasti a škodilo by samotnému účelu medzinárodného úsilia v boji proti terorizmu.

4. Posúdenie

44. Rada popiera, že by jej prístup odnímal právo na prístup k dokumentom, ako to tvrdí odvolateľ. V skutočnosti preskúmava každý dokument vo svetle jeho obsahu a hodnotenia rizika. Rada uvádza, že už úplne alebo sčasti sprístupnila veľké množstvo dokumentov zaoberajúcich sa uvedenými záležitosťami.

45. V každom prípade, ak by aj Súdny dvor mal zistiť, že posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa výnimky vzťahujúcej sa na ochranu medzinárodných vzťahov bolo chybné, nezmenilo by to výsledok veci, keďže rozhodnutie odmietnuť sprístupnenie predmetného dokumentu bolo založené na kumulatívnych dôvodoch vzťahujúcich sa na ochranu verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov. Ak by sa malo zistiť, že Rada sa nemohla opierať o jednu z týchto výnimiek, jej rozhodnutie by stále obstálo na základe druhej výnimky. Rada dodáva, že nedorozumenie v prípade toho, či dokumenty boli v priebehu konania predložené Rade tretími štátmi alebo členskými štátmi, je bezvýznamné, keďže tieto dokumenty boli vrátené dotknutým členským štátom, a teda Rada nimi už nedisponovala.

46. Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľ kritizuje posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa otázky, či rozhodnutie Rady odmietajúce (čiastočný) prístup k požadovaným dokumentom mohlo byť odôvodnené ochranou verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov.

47. Ako som už konštatoval, rozsah súdneho preskúmania uplatňovania výnimiek vzťahujúcich sa na verejný záujem uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 je obmedzený na určitý počet aspektov vrátane otázky, či sa dotknutá inštitúcia dopustila zjavne nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí.

48. Čo sa týka výnimky vzťahujúcej sa na ochranu verejnej bezpečnosti, Súd prvého

stupňa najskôr zistil, že požadovaný dokument sa vskutku na uvedenú oblasť vzťahoval vzhľadom na skutočnosť, že slúžil ako základ pre určenie osôb, skupín alebo subjektov podozrivých z terorizmu. Ďalej poznamenal, že skutočnosť, že dokument sa týka verejnej bezpečnosti, nemôže sama osebe odôvodniť uplatnenie výnimky. Preto pristúpil k overeniu toho, či Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď konštatovala, že zverejnenie požadovaného dokumentu môže poškodiť ochranu verejnej bezpečnosti. V tomto kontexte poznamenal, že je potrebné pripustiť, že efektívnosť boja proti terorizmu predpokladá, že informácie, ktorými disponujú verejné orgány a ktoré sa týkajú osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu, by sa mali zachovávať v tajnosti s cieľom uchrániť ich relevantnosť a umožniť efektívnu akciu. Sprístupnenie by preto nevyhnutne poškodilo verejný záujem vo vzťahu k verejnej bezpečnosti. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď odmietla prístup k požadovanému dokumentu. [18]

49. Dospejúc na základe takéhoto prístupu k tomuto záveru, sa podľa môjho názoru Súd prvého stupňa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia. Súd prvého stupňa nielen že iba uznal skutočnosť, že odmietnutie sprístupnenia dokumentu bolo založené na tom dôvode, že dokument sa vzťahoval na oblasť ochrany verejnej bezpečnosti, pokračoval overením pravdepodobnosti uvedeného tvrdenia a potvrdením toho, že sprístupnenie dokumentu by potenciálne mohlo poškodiť ochranu verejnej bezpečnosti. Súd prvého stupňa preto správne vykonal svoju úlohu preskúmať zákonnosť rozhodnutia Rady odmietajúceho prístup v rámci ohraničení vyplývajúcich z uvedenej funkcie v kontexte článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001.

50. Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľ, prístup prijatý Súdom prvého stupňa nepredstavuje odňatie práva na prístup k dokumentom vtedy, keď sa vzťahujú na boj proti terorizmu. Vtedy, keď je zrejmé, že také dokumenty sa týkajú operatívnych aspektov politiky v tejto oblasti, je zrejmé, že sa na ne vzťahuje dôvod týkajúci sa ochrany verejnej bezpečnosti. Je úlohou súdov Spoločenstva overiť, či sa predmetný dokument vskutku vzťahuje na túto oblasť činnosti a či sa Rada tejto výnimky nedovoláva bezdôvodne.

51. Čo sa týka posúdenia uplatniteľnosti výnimky vzťahujúcej sa na ochranu medzinárodných vzťahov zo strany Súdu prvého stupňa, obaja účastníci konania súhlasia s tým, že Súd prvého stupňa mylne predpokladal, že požadovaný dokument obsahoval informácie poskytnuté tretími štátmi a že v dôsledku toho bola Rada oprávnená dovolávať sa výnimky týkajúcej sa ochrany medzinárodných vzťahov. V rozsahu, v akom

18 — Pozri body 74 až 78 napadnutého rozsudku.

je nesporné, že dokument, z ktorého vychádzali rozhodnutia, ku ktorým bol odmietnutý prístup, bol založený iba na informáciách poskytnutých členskými štátmi, je odôvodnenie prijaté Súdom prvého stupňa vskutku chybné. Výnimka vzťahujúca sa na ochranu medzinárodných vzťahov jasne odkazuje iba na vzťahy s tretími štátmi a medzinárodnými organizáciami a možno sa jej dovolávať iba vtedy, ak by sprístupnenie dokumentu pravdepodobne vystavilo uvedené vzťahy riziku.

52. Otázkou je, aké dôsledky by tento omyl mal mať. Podľa môjho názoru existujú dva dôvody, prečo by chyba v odôvodnení Súdu prvého stupňa nemala viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. Prvý je ten, že hoci zjavne neboli žiadne informácie poskytnuté priamo tretími štátmi, nemožno vylúčiť, že sprístupnenie požadovaného dokumentu by napriek tomu mohlo odhaliť podrobnosti o boji proti terorizmu vo všeobecnejšom zmysle, do ktorého je kvôli jeho samotnej povahe zapojených množstvo štátov a organizácií mimo Európskej únie. Je jasné, že to by mohlo mať dopady na vzťahy s týmito štátmi a orgánmi. Súd prvého stupňa poukázal na tento rozmer výnimky z dôvodov ochrany medzinárodných vzťahov vo svojich úvodných pripomienkach k tomuto aspektu v bode 79 napadnutého rozsudku.

53. Druhý, operatívnejší dôvod je ten, že ako na to Rada správne poukazuje, rozhodnutie odmietajúce prístup bolo založené na kumulatívnych dôvodoch vzťahujúcich sa na ochranu verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov. Keďže prv uvedeného dôvodu sa Rada ako základu pre svoje odmietnutie sprístupniť požadovaný dokument dovolávala správne, čiastočné zrušenie napadnutého rozsudku kvôli chybe pri neskôr uvedenom dôvode by neslúžilo žiadnemu praktickému účelu. Rozhodne by som vo svetle svojich pripomienok v predošlom bode uviedol, že existujú dobré dôvody pre nahradenie dôvodov uvedených Súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o výnimku vzťahujúcu sa na ochranu medzinárodných vzťahov, tým dôvodom, že sprístupnenie dokumentu obsahujúceho informácie o osobách a subjektoch podozrivých zo zapojenia sa do teroristických činností by zo svojej samotnej povahy mohlo poškodiť medzinárodné úsilie v boji proti terorizmu.

54. Odvolateľ ďalej tvrdí, že ak by sa aj Rada mohla dovolávať dôvodov verejného záujmu, nemôže sa to primerane vzťahovať na celok požadovaného dokumentu, a že mal byť priznaný čiastočný prístup. Rada tvrdí, že dôvody na odopretie prístupu sa uplatňujú na celok predmetného dokumentu.

55. V tomto ohľade sa napadnutý rozsudok sústreďuje na otázku, či Rada preskúmala, či mohol byť priznaný čiastočný prístup k požadovanému dokumentu. Súd prvého

stupňa zistil, že neexistuje žiaden dôkaz, že Rada uvedenú možnosť konkrétne neskúmala. Navyše Súd prvého stupňa v bode 88 napadnutého rozsudku konštatoval, že „kompletnejšie a individuálnejšie preukázanie vo vzťahu k obsahu požadovaného dokumentu z dôvodu, že na všetky jeho časti sa vzťahujú uvádzané výnimky, [by] mohlo iba poškodzovať tajnosť informácií, ktoré majú z dôvodu týchto výnimiek zostať tajnými".

56. Odvolateľ neuviedol žiadne tvrdenie napádajúce túto úvahu Súdu prvého stupňa. Niet žiadneho dôvodu konštatovať, že je nesprávna.

57. Napokon v tejto časti odvolateľ tvrdí, že tým, že zamenil členské štáty s tretími štátmi, Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil právne predpisy, keď dospel k záveru, že dokonca aj žiadosť o oznámenie totožnosti členských štátov, ktoré poskytli dokumenty, bolo možné zamietnuť.

58. Čo sa týka tohto aspektu, Súd prvého stupňa poukázal na článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, ktorý uvádza, že citlivé dokumenty, t. j. „dokumenty pochádzajúce z orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] alebo z agentúr nimi založených, z členských štátov, tretích krajín alebo medzinárodných organizácií... klasifikované ako..., CONFIDENTIEL'...", sa uvoľňujú iba so súhlasom ich pôvodcu. Pokračoval zistením, že „Rada preto nemala povinnosť zverejniť predmetné dokumenty o prijatí rozhodnutia 2002/848, ktorých autormi sú členské štáty, vrátane označenia ich autorov, keďže, po prvé, tieto dokumenty boli citlivými dokumentmi a, po druhé, štáty — autori odmietli ich zverejnenie".

59. Keďže táto úvaha sa uplatňuje rovnako na dokumenty pochádzajúce z členských štátov ako na dokumenty pochádzajúce z tretích štátov, neexistujú žiadne dôvody na pripustenie tvrdenia odvolateľa, že v dôsledku nedorozumenia v prípade pôvodu informácií v požadovaných dokumentoch Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil právo v súvislosti s odmietnutím oznámiť totožnosť dotknutých členských štátov.

60. Vo svetle vyššie uvedených úvah som názoru, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

D — *Tretí odvolací dôvod: porušenie povinnosti odôvodnenia v rozpore s článkom 253 ES*

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa

61. Čo sa týka otázky, či Rada pri odmietnutí sprístupnenia požadovaných dokumentov

uviedla odôvodnenie, z ktorého bolo možné pochopiť a overiť jednak, či sa požadovaný dokument skutočne týka oblasti, na ktorú sa vzťahuje spomínaná výnimka, a jednak, či je potreba ochrany týkajúca sa tejto výnimky skutočná, Súd prvého stupňa konštatoval:

„62 V prejednávanej veci vo vzťahu k zápisnici 13 441/02 Rada jasne uviedla výnimky, na ktorých zakladá svoje odmietnutie a odkázala kumulatívne na prvú a tretiu zarážku článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001. Uviedla, prečo sú tieto výnimky relevantné vo vzťahu k predmetným dokumentom s odkazom na boj proti terorizmu a intervenciu tretích štátov. Okrem toho poskytla krátke vysvetlenie o potrebe uvádzanej ochrany. Takže, vo vzťahu k otázke verejnej bezpečnosti uviedla, že oznámenie dokumentov osobám, ktoré sú predmetom týchto informácií, by mohlo zmariť činnosti verejných orgánov. Vo vzťahu k otázke medzinárodných vzťahov stručne odkázala na účasť tretích štátov v boji proti terorizmu. Stručnosť tohto odôvodnenia je prípustná s prihliadnutím na skutočnosť, že uvedenie dodatočných informácií odkazujúcich najmä na obsah predmetných dokumentov by pozbavilo uvádzané výnimky ich účelu.

63 Vo vzťahu k čiastočnému odmietnutiu prístupu k týmto dokumentom Rada, na strane jednej, výslovne uviedla, že skúmala túto možnosť a, na strane druhej, uviedla dôvod, pre ktorý bola táto možnosť odmietnutá, a síce, že na predmetné dokumenty sa v celom rozsahu vzťahujú uvádzané výnimky. Z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené vyššie, Rada nemohla presne identifikovať informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch, bez toho, aby nepozbavila uvádzané výnimky ich účelu. Skutočnosť, že toto odôvodnenie sa javí stereotypné, nepredstavuje sama osebe vadu odôvodnenia, keďže neprekáža ani pochopeniu, ani overeniu vykonaného odôvodnenia.

64 Pokiaľ ide o označenie štátov, ktoré poskytli relevantné dokumenty, treba poznamenať, že samotná Rada uviedla existenciu dokumentov pochádzajúcich z tretích štátov vo svojich rozhodnutiach o odmietnutí. Rada jednak poukázala na výnimku upravenú v tomto smere, a to na článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. A jednak predložila dve kritériá uplatnenia tejto výnimky. Po prvé sa Rada implicitne, ale nevyhnutne domnieva, že predmetné dokumenty sú citlivými dokumentmi. Táto skutočnosť je pochopiteľná a možno ju preveriť s prihliadnutím na daný kontext, najmä s ohľadom na klasifikáciu predmetných dokumentov ‚CONFIDENTIEL UE'. Po druhé, Rada uviedla, že sa obrátila na príslušné orgány, ktoré nesúhlasili s tým, aby poskytla ich označenie.

65 Napriek relatívnej stručnosti (dve strany) odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí, žalobca mal plne možnosť pochopiť dôvody odmietnutia, ktoré boli voči nemu uplatnené, a Súd prvého stupňa je spôsobilý vykonať svoju kontrolu. Rada preto odôvodnila predmetné rozhodnutia správne."

2. Odvolateľ

62. Odvolateľ tvrdí, že uznaním toho, že odôvodnenie odmietnutia (čiastočného) prístupu k požadovaným dokumentom zo strany Rady bolo veľmi stručné, stereotypné a všeobecné, a tým, že v bode 77 napadnutého rozsudku dokonca uviedol dodatočné dôvody pre rozhodnutia Rady, rozsudok Súdu prvého stupňa predstavuje odopretie povinnosti odôvodnenia uvedenej v článku 253 ES.

63. Čo sa týka odmietnutia oznámenia totožnosti štátov, ktoré poskytli príslušné dokumenty alebo informácie, Radou — Súd prvého stupňa tým, že zamenil členské štáty s tretími štátmi, odoprel odvolateľovi akékoľvek vysvetlenie, prečo Rada odmietla sprístupniť totožnosť dotknutých členských štátov. Navyše výklad článku 253 ES Súdom prvého stupňa v tomto ohľade vyústil do neprijateľného obmedzenia jeho preskúmavacej právomoci a v dôsledku toho Súd prvého stupňa porušil článok 230 ES.

3. Žalovaná

64. Rada zastáva názor, že Súd prvého stupňa správne preskúmal odôvodnenie jej odmietnutia udeliť prístup k požadovaným dokumentom v bodoch 59 až 65 napadnutého rozsudku. Poukazuje na to, že odôvodnenie Súdu prvého stupňa v bodoch 77, 80 a 81 napadnutého rozsudku sa vzťahuje na otázku, či sa Rada dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že sprístupnenie požadovaného dokumentu by mohlo poškodiť ochranu verejného záujmu vzťahujúceho sa konkrétne na verejnú bezpečnosť a medzinárodné vzťahy. V tomto kontexte nie je Súd prvého stupňa nevyhnutne viazaný výslovnými tvrdeniami a dôvodmi uvedenými v rozhodnutí odmietajúcom prístup. Môže sa tiež oprieť o úvahy, ktoré v danom kontexte predstavujú všeobecne známe skutočnosti a o ktorých teda možno oprávnene predpokladať, že z nich vychádzalo rozhodnutie inštitúcie.

65. K aspektu čiastočného prístupu Rada poznamenáva, že najmä čo sa týka citlivých dokumentov môže byť mimoriadne ťažké podrobne pre každý prvok dokumentu uviesť dôvody, prečo nemôže byť sprístupnený bez toho, aby bol odhalený obsah dotknutých pasáží, a teda bez toho, aby tým bola výnimka zbavená samotného účelu.

66. Čo sa týka dôvodov neoznámenia totožnosti členských štátov, ktoré poskytli príslušné dokumenty, Rada uvádza, že keď sú

dokumenty klasifikované ako „CONFIDENTIEL UE", a sú teda citlivými dokumentmi v zmysle článku 9 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001, v súlade s článkom 9 ods. 3 uvedeného nariadenia má pôvodca úplnú kontrolu nad uvedeným dokumentom vrátane informácií o samotnej existencii dokumentu. Z toho vyplýva, že pri odôvodňovaní odmietnutia prístupu k takému citlivému dokumentu stačí poukázať na pôvodcov nesúhlas so sprístupnením.

4. Posúdenie

67. Tretí odvolací dôvod predložený odvolateľom útočí na posúdenie odôvodnenia Rady týkajúceho sa jej odmietnutia udeliť (čiastočný) prístup k požadovaným dokumentom zo strany Súdu prvého stupňa.

68. Základným kritériom, pokiaľ ide o primeranosť odôvodnenia daného inštitúciou ňou prijatého rozhodnutia v súlade s článkom 253 ES, je po prvé, či umožňuje zainteresovaným osobám oboznámiť sa s dôvodmi opatrenia, a po druhé, či umožňuje príslušnému súdu Spoločenstva vykonávať svoju preskúmavaciu právomoc. V uvedenom kontexte nie je nevyhnutné, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné materiálne a právne skutočnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky predmetného článku, musí byť posudzovaná s prihliadnutím nielen na jeho znenie, ale aj na jeho obsah, ako aj súbor právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť. [19] Tieto základné zásady boli potvrdené Súdom prvého stupňa v bode 59 napadnutého rozsudku ako východisko jeho posúdenia.

69. Pokiaľ ide o rozhodnutia odmietajúce prístup k dokumentom, Súd prvého stupňa v súlade s existujúcou judikatúrou v bodoch 60 a 61 napadnutého rozsudku poukázal na to, že ak predmetná inštitúcia odmietne takýto prístup, „musí na základe informácií, ktorými disponuje v každom konkrétnom prípade, preukázať, že na dokumenty, ku ktorým sa prístup požaduje, sa skutočne vzťahujú výnimky uvedené v nariadení č. 1049/2001... Nemusí byť však vždy možné uviesť dôvody odôvodňujúce utajenie vo vzťahu ku každému dokumentu bez toho, aby sa zverejnil jeho obsah, čím by sa pozbavila výnimka jej základného účelu" [20]. „V rámci tejto judikatúry teda prislúcha inštitúcii, ktorá odmietla prístup k dokumentu, predložiť odôvodnenie umožňujúce pochopiť a overiť jednak, či sa požadovaného dokumentu skutočne týka oblasť, na ktorú sa vzťahuje uvádzaná výnimka, a jednak, či potreba ochrany súvisiaca s touto výnimkou je skutočná."

70. Uplatňujúc tieto kritériá, Súd prvého stupňa následne dôkladne preskúmal odô-

19 — Pozri okrem iného rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, bod 55.

20 — Súd prvého stupňa analogicky cituje rozsudky z 5. marca 1997, WWF UK/Komisia (T-105/95, Zb. s. II-313, bod 65), a z 11. januára 2000, Holandsko a Van der Wal/Komisia (C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 24).

vodnenie poskytnuté Radou k aspektom vzťahujúcim sa na uplatnenie výnimiek podľa článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, k jej odmietnutiu priznať čiastočný prístup a odmietnutiu oznámiť totožnosť štátov, ktoré poskytli príslušné dokumenty. V bode 65 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že „napriek relatívnej stručnosti... odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí, žalobca mal plne možnosť pochopiť dôvody odmietnutia, ktoré boli voči nemu uplatnené, a Súd prvého stupňa je spôsobilý vykonať svoju kontrolu. Rada preto odôvodnila predmetné rozhodnutia správne."

71. Podľa môjho názoru na analýze vykonanej Súdom prvého stupňa v bodoch 59 až 65, pokiaľ ide o tento aspekt, nie je nič chybné. Hoci v tejto veci pripustil, že stručné a dokonca stereotypné odôvodnenie bolo v súlade s článkom 253 ES, nekonal tak bez toho, aby si najskôr neoveril, či odôvodnenie spĺňalo dve hlavné kritériá uvedené vyššie, konkrétne – bolo dostatočné na to, aby umožnilo odvolateľovi pochopiť, prečo bol prístup k požadovaným dokumentom odmietnutý, a umožnilo Súdu prvého stupňa vykonať súdnu kontrolu? Nemôže byť preto reči o tom, že by Súd prvého stupňa umožnil Rade svojvoľne odmietnuť prístup k dokumentom či už v prípade činností tretích štátov, alebo inak sa týkajúcich ochrany verejnej bezpečnosti.

72. Tvrdenie odvolateľa, že Súd prvého stupňa doplnil odôvodnenie Rady v bode 77 napadnutého rozsudku, je zavádzajúce. Ako Rada správne poznamenáva, táto úvaha bola uskutočnená v kontexte posudzovania toho, či bola výnimka vzťahujúca sa na ochranu verejnej bezpečnosti správne uplatnená. Jej cieľom určite nebolo dopĺňať odôvodnenie rozhodnutí odmietajúcich prístup.

73. Čo sa týka skutočnosti, že neboli poskytnuté žiadne dôvody, ktoré by vysvetľovali, prečo by odhalenie totožnosti členských štátov, ktoré poskytli dokumenty, predstavovalo hrozbu pre ochranu verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov, odkazujem na svoje pripomienky k tomu istému aspektu v bodoch 57 až 59 vyššie, v kontexte analýzy druhého odvolacieho dôvodu.

74. V dôsledku toho som názoru, že tretí odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

E — *Štvrtý odvolací dôvod: porušenie práva na prístup k dokumentom, prezumpcie neviny a práva na účinnú súdnu ochranu*

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa

75. K odvolateľovmu tvrdeniu, že tým, že mu odmietla prístup k požadovaným dokumen-

tom, Rada konala v rozpore so všeobecnými zásadami práva Spoločenstva zakotvenými v článku 6 EDĽP, Súd prvého stupňa odpovedal takto:

„50 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že v zmysle článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 sú adresátmi práva na prístup k dokumentom inštitúcií ‚každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte'. Z toho vyplýva, že účelom tohto nariadenia je zaručiť prístup k verejným dokumentom každému, nie iba prístup žiadateľa k dokumentom, ktoré sa ho týkajú.

51 Na druhej strane výnimky z prístupu k dokumentom upravené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú formulované imperatívne. Z toho vyplýva, že inštitúcie sú povinné odmietnuť prístup k dokumentom, ktorých sa týkajú tieto výnimky, ak sa predloží dôkaz o stanovených okolnostiach (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. marca 1997, WWF UK/Komisia, T-105/95, Zb. s. II-313, bod 58, a z 13. septembra 2000, Denkavit Nederland/Komisia, T-20/99, Zb. s. II-3011, bod 39).

52 Osobitný záujem, ktorý môže uvádzať žiadateľ o prístup k dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú, sa preto nemôže pri uplatňovaní povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 zohľadniť.

53 Žalobca v podstate tvrdí, že Rada je povinná dať mu prístup k požadovaným dokumentom, keďže tieto dokumenty sú pre neho potrebné na zabezpečenie jeho práva na spravodlivý proces v rámci konania T-47/03.

54 Keďže sa teda Rada dovolávala povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 v prvom rozhodnutí o odmietnutí, nemožno jej vytýkať to, že nezohľadnila prípadnú osobitnú potrebu žalobcu disponovať požadovanými dokumentmi.

55 Preto dokonca aj za predpokladu, že tieto dokumenty sa ukážu potrebné pre obranu žalobcu v konaní T-47/03, pričom táto otázka spadá do posúdenia predmetnej veci, táto okolnosť nie je relevantná pre posúdenie platnosti prvého rozhodnutia o odmietnutí.

56 Tretí žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť ako nedôvodný."

2. Odvolateľ

76. Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa v bodoch 50 až 56 napadnutého rozsudku nesprávne vykladá rozsah jeho žiadosti a v dôsledku toho porušuje prezumpciu neviny a právo na účinnú súdnu ochranu zaručené článkom 6 ods. 2 a článkom 13 EDĽP. Súd prvého stupňa z vyhlásenia právneho zástupcu odvolateľa na pojednávaní nesprávne vyvodil, že odvolateľ požadoval prístup k dotknutým dokumentom iba na účel zaistenia svojho práva na obhajobu vo veci T-47/03. Jeho žiadosť však smerovala k získaniu prístupu tak pre neho samotného, ako aj pre verejnosť k dokumentom odôvodňujúcim jeho zápis na predmetný zoznam. Vzhľadom na spoločenskú stigmatizáciu vyplývajúcu zo zaradenia jeho mena na uvedený zoznam bolo pre neho dôležité, aby mohol verejne reagovať na skutočnosti, z ktorých je obviňovaný.

77. Možnosť, aby odvolateľ požadoval prístup k dokumentom v kontexte veci T-47/03, nepredstavuje účinnú ochranu, ako ju upravuje článok 13 EDĽP. Vzhľadom na skutočnosť, že obvinenia z jeho zapojenia do teroristickej činnosti boli rozsiahlo zverejnené v medzinárodnej tlači, z účinnej ochrany v prípade tohto porušenia prezumpcie neviny, z jeho práva na ochranu cti a dobrého mena a jeho práva byť považovaný za nevinného až do dokázania viny vyplýva, že má mať možnosť verejne odpovedať na tieto obvinenia, nie iba vo všeobecnej rovine, ale aj analyzovaním údajných konkrétnych dôkazov vznesených proti nemu v súvislosti s jeho údajnou účasťou na konkrétnych trestných činoch. V tomto kontexte odkazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Allenet de Ribemont/Francúzsko [21], podľa ktorého sú všetky verejné orgány povinné rešpektovať prezumpciu neviny a zdržať sa akýchkoľvek vyhlásení, ktoré by mohli podnecovať názor verejnosti, že osoba je vinná.

3. Žalovaná

78. Podľa Rady sú zistenia Súdu prvého stupňa v bodoch 50 až 56 napadnutého rozsudku týkajúce sa účelu nariadenia č. 1049/2001 a jeho výklad povinných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia úplne správne. Keďže odmietnutie prístupu bolo založené na týchto povinných výnimkách, Súd prvého stupňa správne nezohľadnil osobitné záujmy uplatňované odvolateľom. Tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého požadoval prístup k dokumentom iba v rozsahu, v akom sa na neho vzťahovali, neovplyvnilo úsudok Súdu prvého stupňa v tomto ohľade.

21 — Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 10. februára 1995, séria A, č. 308, § 36.

79. Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľ, prístup k dokumentom, z ktorých vychádza rozhodnutie Rady zaradiť ho na zoznamy zriadené rozhodnutiami Rady 2002/848, 2002/974 a 2003/480 nemožno považovať za účinnejšie prostriedky umožňujúce mu verejne odporovať obvineniam z jeho účasti na teroristickej činnosti ako uplatňovanie jeho práva na obhajobu v prejednávanej veci T-47/03.

4. Posúdenie

80. Štvrtý odvolací dôvod odvolateľa uvádza dva aspekty, pričom s oboma som sa zaoberal v kontexte svojej analýzy prvého odvolacieho dôvodu.

81. V prvom rade odvolateľ v zásade tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil rozsah jeho žiadosti, keď predpokladal, že cieľom jeho žiadosti o získanie prístupu k požadovanému dokumentu bola podpora jeho obhajoby v kontexte veci T-47/03, zatiaľ čo odvolateľ sa domáhal prístupu k tomuto dokumentu, aby mu pomohol brániť sa na verejnosti.

82. Ako som však už poznamenal v bode 27 vyššie a ako tiež tvrdí Rada, v kontexte uplatňovania článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 niet miesta pre vyvažovanie verejného záujmu na rešpektovaní dôvernej povahy určitých dokumentov a osobných záujmov, ktoré môže mať občan alebo subjekt na sprístupnení uvedeného dokumentu. Skutočnosť, že žiadosť odvolateľa o prístup k predmetnému dokumentu bola inšpirovaná inými motívmi, ako sú tie, ktoré sú zmieňované Súdom prvého stupňa v bode 53 napadnutého rozsudku, je pre posúdenie vykonané Súdom prvého stupňa bezvýznamná a nemôže ovplyvniť jeho platnosť.

83. V druhom rade odvolateľ tvrdí, že možnosť získania prístupu k požadovanému dokumentu v kontexte konania vo veci T-47/03 nemožno považovať za účinnú súdnu ochranu v zmysle článku 13 EDĽP. Uvádza, že by mal mať možnosť verejne odpovedať na konkrétne obvinenia voči svojej osobe.

84. V bode 35 vyššie som konštatoval, že keď sa dokument vzťahuje na jeden z verejných záujmov, ktorý pokrývajú povinné výnimky podľa článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, odmietnutie sprístupnenia uvedeného dokumentu nemožno samo osebe považovať za porušenie práva na obhajobu alebo, konkrétnejšie, za odopretie práva na účinnú súdnu ochranu. To, že účinná súdna ochrana je na základe práva Spoločenstva dostupná, je preukázané skutočnosťou, že

odvolateľ má na základe článku 230 ES príležitosť napadnúť platnosť svojho zaradenia na zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa vzťahujú osobitné opatrenia nariadenia č. 2580/2001, a skutočnosťou, že túto príležitosť využil.

85. Napokon nie som názoru, že situácia odvolateľa je podobná situácii, o ktorú išlo vo veci Allenet de Ribemont prejednávanej Európskym súdom pre ľudské práva. V uvedenej veci, keďže dotknutá osoba bola verejne označená určitými verejnými orgánmi za navádzajúcu na vraždu, existovala možnosť, že by to mohlo podkopať prezumpciu neviny. Naopak, hoci je pravdou, že osoby zahrnuté na predmetný zoznam sú verejne podozrivé z účasti na teroristickej činnosti, treba uznať, že cieľom tohto opatrenia Spoločenstva je zabrániť teroristickej činnosti bojom s financovaním terorizmu. Keďže s tým spojené zmrazenie fondov možno dosiahnuť iba v spolupráci s verejnými a súkromnými finančnými inštitúciami, je nevyhnutné, aby bol zoznam dotknutých osôb, skupín a subjektov zverejnený.

86. Vzhľadom na tieto pripomienky musí byť štvrtý odvolací dôvod zamietnutý.

F — *Piaty odvolací dôvod: porušenie článku 4 ods. 5 a článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001*

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa

87. Súd prvého stupňa posudzoval aspekt odôvodnenia uvedeného v prípade odmietnutia oznámenia totožnosti členských štátov, ktoré poskytli dokumenty v bode 64 napadnutého rozsudku, citovaného v bode 61 vyššie. Čo sa týka povinnosti Rady oznámiť totožnosť dotknutých členských štátov, Súd prvého stupňa rozhodol takto:

„91 Na úvod je potrebné poznamenať, že argumentácia žalobcu sa v podstate zakladá na staršej judikatúre, ktorá sa vzťahuje na kódex správania zo 6. decembra 1993 týkajúci sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, s. 41, ďalej len „kódex správania“) vykonaný rozhodnutím Rady 93/731/ES z 20. decembra 1993 o prístupe verejnosti k dokumentom Rady [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, s. 43) a rozhodnutím Komisie 94/90/ESUO, ES, Euratom z 8. februára 1994 o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58).

92 V zmysle tohto kódexu správania, ak je autorom dokumentu, ktorým disponuje inštitúcia, tretia osoba, žiadosť o prístup má byť adresovaná priamo tejto osobe. Súdny dvor z toho vyvodil, že inštitúcia musí označiť autora dokumentu, aby bolo možné obrátiť sa priamo na neho (rozsudok Interporc/Komisia, bod 59 vyššie, bod 49).

93 Naopak v zmysle článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001 prislúcha samotnej dotknutej inštitúcii poradiť sa s tretími osobami — autormi, bez ohľadu na pozitívnu alebo negatívnu odpoveď na predloženú žiadosť o prístup. Členské štáty môžu požadovať, aby sa zohľadnil ich súhlas.

94 Pravidlo autora, tak ako sa uvádza v kódexe správania, teda v nariadení č. 1049/2001 prešlo podstatnou zmenou. Z toho vyplýva, že označenie autora nadobudlo o niečo menšiu dôležitosť v porovnaní s predchádzajúcou úpravou.

95 Okrem toho, článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 vo vzťahu k citlivým dokumentom stanovuje, že tieto dokumenty ‚sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu'. Je preto potrebné konštatovať, že citlivé dokumenty sa spravujú osobitným režimom výnimiek, ktorého cieľom je zjavne zabezpečiť tajnosť s ohľadom na ich obsah a existenciu.

96 Rada preto nemala povinnosť zverejniť predmetné dokumenty o prijatí rozhodnutia 2002/848, ktorých autormi sú členské štáty, vrátane označenia ich autorov, keďže, po prvé, tieto dokumenty boli citlivými dokumentmi a, po druhé, štáty — autori odmietli ich zverejnenie."

2. Odvolateľ

88. Odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa v bodoch 64 a 96 napadnutého rozsudku mylne usúdil, že tak článok 4 ods. 5, ako aj článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 sa uplatňujú tak na „informácie", ako aj „dokumenty", čím odôvodnil odmietnutie Rady oznámiť totožnosť členských štátov, ktoré poskytli predmetné dokumenty. To predstavuje neprimerané obmedzenie práv dotknutých účastníkov obrátiť sa priamo na orgány členských štátov na účel získania

prístupu k dokumentom, z čoho zjavne vyplýva odhalenie ich totožnosti. Ďalej Súd prvého stupňa opomenul preskúmať námietku odvolateľa, že Rada neuviedla dôvody k otázke, ako by mohlo oznámenie totožnosti členských štátov, ktoré poskytli informácie, akýmkoľvek spôsobom poškodiť verejný záujem vo vzťahu k verejnej bezpečnosti a/alebo medzinárodným vzťahom.

3. Žalovaná

89. Rada tvrdí, že Súd prvého stupňa v bodoch 95 a 97 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že účelom článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 je zabezpečiť utajenosť s ohľadom na obsah a existenciu dokumentov. Ako Súdny dvor jasne uviedol, pravidlá o prístupe k dokumentom sa netýkajú iba prístupu k dokumentom ako takým, ale skôr k informáciám v nich obsiahnutým. [22] Je jasné, že totožnosť autora dokumentu je prvkom informácií obsiahnutých v dokumente, a podlieha teda tým istým pravidlám ako dokument samotný.

90. Čo sa týka tvrdenia odvolateľa, že Súd prvého stupňa nepreskúmal jeho námietku, že Rada neuviedla dôvody, ako by oznámenie totožnosti členských štátov, ktoré poskytli informácie, mohlo poškodiť verejný záujem, Rada zdôrazňuje, že stačí uviesť, že vnútroštátne orgány požiadali o neoznámenie totožnosti, keďže inštitúcia je takou žiadosťou viazaná. [23] Nie je povinná ani hodnotiť dôvody uvedené autorom, ani vysvetľovať dôvody, ktoré viedli predmetný členský štát k podaniu žiadosti v súlade s článkom 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, keďže uvedené ustanovenie nezaväzuje členské štáty takú žiadosť odôvodňovať. Tieto úvahy sa uplatňujú *a fortiori* na citlivé dokumenty, ktoré sú chránené právnymi predpismi na základe článku 9 ods. 3 nariadenia, bez výslovnej žiadosti dotknutého členského štátu.

4. Posúdenie

91. Otázkou nastolenou piatym odvolacím dôvodom je, či existuje na strane Rady povinnosť oznámiť totožnosť členských štátov, ktoré poskytli dokumenty po tom, čo rozhodla odoprieť k nim prístup z dôvodov, že sa na ne vzťahujú povinné výnimky podľa článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001.

22 — Rozsudok Hautala, už citovaný v poznámke pod čiarou 13, bod 23.

23 — Rozsudok zo 17. marca 2005, Scippacercola/Komisia, T-187/03, Zb. s. II-1029, body 68 až 70.

92. Odvolateľ v zásade tvrdí, že keďže totožnosť členského štátu je „informáciou" a nie „dokumentom" a nariadenie sa týka iba prístupu k dokumentom, neexistovali žiadne dôvody na odmietnutie oznámenia totožnosti dotknutých členských štátov zo strany Rady. Rada tomuto výkladu protirečí a súhlasí so Súdom prvého stupňa v tom zmysle, že keď môže na základe článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 pôvodca citlivého dokumentu zabrániť v zaznamenaní tohto dokumentu do verejného registra uvedeného v článku 11 nariadenia, účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť tajnosť s ohľadom na obsah a existenciu dokumentu.

93. Hoci môže mať odvolateľ pravdu, keď poukazuje na to, že v nariadení č. 1049/2001 neexistuje žiadne ustanovenie zakazujúce Rade oznámiť totožnosť členského štátu, ktorý poskytol dokument, otázka nastolená piatym odvolacím dôvodom by mala byť zodpovedaná so zohľadnením systému zavedeného nariadením týkajúcim sa citlivých dokumentov.

94. Čo sa týka dokumentov tretích strán, ktoré sú definované ako dokumenty majúce pôvod mimo inštitúcií, a zahŕňajú preto dokumenty poskytnuté členskými štátmi, článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 uvádza, že inštitúcia sa poradí s dotknutou treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa na uvedený dokument uplatňuje výnimka uvedená v článku 4 ods. 1 alebo 2 nariadenia. Článok 4 ods. 5 nariadenia umožňuje členským štátom požiadať, aby dokument pochádzajúci z daného členského štátu nebol zverejnený bez jeho predchádzajúceho súhlasu. Citlivé dokumenty môžu byť podľa článku 9 ods. 3 nariadenia vo verejnom registri zaznamenané alebo uvoľnené na uverejnenie iba so súhlasom pôvodcu.

95. Z týchto ustanovení je jasné, že keď sa požaduje prístup k dokumentu, ktorý má pôvod v členskom štáte a ktorý má k dispozícii inštitúcia, namiesto toho, aby bol žiadateľ odkázaný na dotknutý členský štát, je to inštitúcia, ktorá sa musí poradiť s uvedeným členským štátom, aby určila, či možno žiadosti vyhovieť. Toto konanie už naznačuje, že totožnosť členského štátu, ktorý dokument poskytol, je považovaná za prvok, na ktorý sa vzťahujú výnimky uvedené v článku 4 nariadenia.

96. Keď je dokument svojou povahou citlivý, pôvodca dokumentu si ponecháva úplnú kontrolu nad otázkou sprístupnenia a dokonca aj jeho registrácie. Keďže je s tým nevyhnutne spojené, ako to bolo uvedené v bode 95 napadnutého rozsudku, to, že samotná existencia dokumentu nie je zverejnená, zjavne to znamená, že totožnosť pôvodcu nemožno odhaliť.

97. Navyše rozlišovanie medzi „informáciami" a „dokumentmi" zo strany odvolateľa je umelé, keďže prístup k dokumentu sa

zjavne požaduje iba na to, aby sa získal prístup k jeho obsahu. Rada správne poznamenáva, že samotná totožnosť autora dokumentu je prvkom v ňom obsiahnutej informácie. Keďže totožnosť autora môže byť jedným z dôvodov na udržiavanie dôvernosti dokumentu, jej oznámenie musí podliehať tým istým pravidlám, ako sú pravidlá týkajúce sa sprístupnenia dokumentu samotného.

98. Hoci z toho vyplýva, že odvolateľovi je odopretý prístup k informáciám umožňujúcim mu obrátiť sa na dotknuté vnútroštátne orgány, nie som názoru, že to neprimerane obmedzuje jeho právo na právnu ochranu. To je primerane zaistené konaním podľa nariadenia č. 1049/2001 a následným preskúmaním súdmi Spoločenstva.

99. Preto dospievam k záveru, že piaty odvolací dôvod nemožno uznať.

VII — Návrh

100. Vzhľadom na vyššie uvedené pripomienky navrhujem, aby Súdny dvor:

— žalobu zamietol ako nedôvodnú v rozsahu, v akom navrhuje zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa z 26. apríla 2005 v spojených veciach T-110/03, T-150/03 a T-405/03,

— žalobu zamietol ako neprípustnú v časti, v akej navrhuje zrušenie rozhodnutí Rady odmietajúcich prístup k požadovaným dokumentom,

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.